

HELEEN VAN ROYEN AUTEUR

Ik wil als vrouw alles mogen wat mannen zich kunnen permitteren. Rolpatronen en man-vrouwverhoudingen ontdekte ik pas later, maar als kind was ik een eigenzinnig meisje dat voortdurend de grenzen aftastte. Thuis werd dat ook aangemoedigd. In het moeizame huwelijk van mijn ouders koos ik altijd de kant van mijn moeder, en als ik haar vertelde dat ik putjesschepper wilde worden, dan vond ze dat prima.

Een roman schrijven geeft je macht. Bijna alles kan immers. Je hoofdpersonage laten sterven, de plot wijzigen of de rest van je verhaal opsparen voor een tweede deel: de auteur is de baas. In die zin voel ik me verwant met Michel Houellebecq, nog iemand die zich aan geen enkele wet of regel houdt. Zo ontstond destijds mijn verlangen om een roman te schrijven, want als journaliste en columnist van vrouwenbladen heb je toch net iets minder vrijheid.

Een vrouw staat maar beter op haar eigen benen. Een man die werkt en je onderhoudt is fijn, maar wat als het misgaat? Dan heb je niks. Thuis zaten we vaak krap bij kas. Mijn vader pleegde zelfmoord toen ik dertien was, waardoor mijn moeder, mijn zussen en ik er plotseling alleen voor stonden. Kom mij dus niet vertellen dat geld niet belangrijk is. Financiële onafhankelijkheid is een noodzakelijke voorwaarde om je eigen keuzes te kunnen maken en jezelf te ontplooiën.

Na de dood van mijn vader ging ik in het verzet. Ik weigerde om naar zijn begrafenis te gaan en deed alsof er niets gebeurd was. Die strategie werkte fantastisch. Tot ik aan mijn eerste boek begon en me spontaan in hem ging verdiepen. Dat maakte een kettingreactie van emoties los. Woede en schuldgevoelens, maar ook verdriet. Bovendien heb ik zelf ondertussen twee psychoses gehad. Zijn zelfdoding helemaal verwerken lijkt me moeilijk. Daarvoor heeft zo'n drama een veel te grote impact op je leven en omgeving.

In de ideale relatie geloof ik niet. Voor mij en mijn ex-man werkte een open huwelijk het best, daar heb ik nooit geheimzinnig of hypocriet over gedaan. Maar voor hetzelfde geld pak ik het de volgende keer helemaal anders aan. Misschien zijn slippertjes dan uit den boze of word ik de eerste vrouwelijke Hugh Hefner (*de oprichter van Playboy*), met een villa en drie jongens aan het zwembad (*lacht*). Zolang je mij maar geen model opdringt.

Naast het moederschap heb ik altijd mijn eigen leven gehad. Indien nodig geef ik mijn leven voor dat van mijn kinderen, maar vraag me niet om mezelf weg te cijferen. Als kind leerde ik al vroeg om mijn eigen boontjes te doppen, en die zelfstandigheid verwacht ik ook van hen. Als kostwinner van het gezin schaam ik me daar niet om. Moeder of niet, iemand moet de rekeningen betalen.

Ik kan weinig met recensies. Journalisten hebben toch allemaal een andere mening, en velen doen de waarheid geweld aan. Dan schrijven ze dat je vroeger beter was, terwijl ze je toen ook al bagger vonden. Laat sommigen mijn werk dus maar strandliteratuur noemen. (*lacht*) Weet je hoeveel mensen er op het strand liggen?

Waarom zouden auteurs niet met hun publiek mogen communiceren? Dat hoort er voor mij net zozeer bij als het schrijven zelf, want boeken verkopen zichzelf niet. Critici noemen het soms aanstellerij als ik wat naakt post op Twitter of een pop-upwinkel open, maar dat is kortzichtig. Die mensen volgen immers alle media, terwijl Jan met de pet amper weet wie je bent. In Amsterdam mag ik al blij zijn als de taxichauffeur me herkent, laat staan dat hij mijn boeken zou kunnen opnoemen.

HELEEN VAN ROYEN (48) DEBUTEERDE IN 2000 MET 'DE GELUKKIGE HUISVROUW', EEN BESTSELLER DIE DRIE JAAR GELEDEN VERFILMD WERD. DIT VOORJAAR VERSCHIEEN 'DE HARTSVRIENDIN' (UITGEVERIJ LEBOWSKI, 19,95 EURO). VAN ROYEN IS MOEDER VAN TWEE KINDEREN EN WOONT SINDS 2005 IN PORTUGAL. INFO : WWW.HELEENVANROYEN.NL

